

Arrest

nr. 209 310 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor verzoekster en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2018 werd een administratief verslag volgend op een vreemdelingencontrole opgesteld nadat verzoekster samen met andere personen uit een vrachtwagen was gesprongen. Verzoekster verklaarde van Eritrea afkomstig te zijn.

Op 29 januari 2018 liet de Dienst niet begeleide minderjarige vreemdelingen weten dat verzoekster gekend is in de visadatabank op basis van haar vingerafdrukken. Op basis van die gegevens blijkt verzoekster meerderjarig te zijn en Europa binnen gereisd te zijn met een Oostenrijks visum. Ze was volgens de gegevens op haar paspoort gekend onder de naam F.T.G. met Ethiopische nationaliteit.

Op 15 februari 2018 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: R.

geboortedatum: [...]1999

geboorteplaats:

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS:

Eurodac-hit:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Eurodac-hit

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de VIS - databank door Oostenrijk.

Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Eurodac:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden, aangezien haar terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"1.

La requérante est originaire d'Erythrée.

Ne se sentant pas en sécurité en Erythrée, la requérante a pris la fuite, avec l'intention de rejoindre l'Angleterre où elle compte des proches.

2.

Elle est, avec l'aide d'un passeur, arrivée en Autriche, sous un faux nom, munie d'un faux passeport recouvert d'un visa pour l'Autriche. Ce visa était valable jusqu'au 26 août 2017.

La requérante n'a pas demandé l'asile en Autriche mais a poursuivi son chemin jusqu'en Belgique.

La requérante est ainsi arrivée en Belgique alors qu'elle était âgée de 17 ans. Alors qu'elle a été interceptée en janvier 2018, aucun signalement au service des Tutelles n'a été effectué par la police et en tout état de cause aucune prise en charge conformément à l'article 6 §2 de la loi sur la tutelle des mineurs étrangers non accompagnés.

3.

Le 15 février 2018, la requérante a été une nouvelle fois interceptée, à Veurne, et aussitôt privée de sa liberté. Elle a été conduite le lendemain au centre fermé 127bis. Le 15 février 2018, l'Office des étrangers a pris à l'encontre du requérant un ordre de quitter le territoire (annexe 13septies).

La décision attaquée a pour base légale l'article 7 alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que l'article 74/14§3, 1° et enjoint à la requérante de quitter le territoire non pas des Etats qui appliquent l'acquis de Schengen mais uniquement de la Belgique. En guise de motivation, l'acte attaqué indique en substance :

« De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.»

(traduction libre)

« L'intéressée n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa ou titre de séjour valable au moment de son arrestation.

L'intéressée n'a pas d'adresse de résidence connue ou fixe.

Sous la rubrique « Motif de la décision de reconduite à la frontière » figure ce qui suit :

« Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de VIS-databank door Oostenrijk. Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn (sic) land van herkomst.

(...) »

(traduction libre)

« De l'enquête il ressort que l'intéressée a été enregistrée dans la base de données VIS par l'Autriche ; L'intéressée ne sera en aucun cas, sauf nouvelle décision, reconduite dans son pays d'origine »

4.

Dans le dossier administratif figure un document sommairement complété le 16 février 2018 soit après la notification de l'acte entrepris par un officier de l'Office des Etrangers non identifié ni identifiable, en l'absence de tout interprète amharique et que la requérante a, à juste titre faute d'avoir pu bénéficier d'un interprète, refusé de signer.

Ce document ne revêt aucune force probante.

La requérante s'est vu remettre un document d'informations sur la portée d'un ordre de quitter le territoire, rédigé en anglais, document qui figure au dossier administratif. A la question « Where can you go ? », il y est répondu : "The most obvious and simplest solution would be to arrange to return to your country of origin". De façon à tout le moins contradictoire, la fiche d'accompagnement à l'éloignement qui figure dans le dossier indique, sous la rubrique pays de destination : « Autriche ».

I. EXAMEN DES MOYENS

Moyen unique pris de :

- la violation de l'article 33 de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951 et du principe de non refoulement ;
- la violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ;
- la violation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, notamment son article 62 ;
- la violation de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des Libertés fondamentales (ci-après CEDH), notamment son article 3 ;
- la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement, le principe général de bonne administration, le principe de bonne foi, le principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, les principes d'équité, du contradictoire, de gestion consciencieuse ;
- l'erreur manifeste d'appréciation, la contrariété, l'insuffisance dans les causes et les motifs.

5.

L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de notre société et interdit la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir p.ex. CEDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La CEDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de

destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Le respect de l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; CEDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la CEDH comme l'examen des conséquences prévisibles de l'éloignement de cette personne dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie).

Soulignons que la CEDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : CEDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; CEDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54).

6.

L'ordre de quitter le territoire querellé a pour base légale l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980.

Cette disposition légale a été modifiée par la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980. Cette loi transpose partiellement la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et s'applique aux ressortissants d'Etats tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un Etat membre (voyez l'article 2 de la loi précitée du 19 janvier 2012).

La directive définit en son article 3 la notion de retour comme suit :

« le fait, pour le ressortissant d'un pays tiers, de rentrer dans:

- son pays d'origine, ou*
- un pays de transit conformément à des accords ou autres arrangements de réadmission communautaires ou bilatéraux, ou*
- un autre pays tiers dans lequel le ressortissant concerné d'un pays tiers décide de retourner volontairement et sur le territoire duquel il sera admis ».*

7.

Une décision de retour autorise en principe la partie défenderesse à procéder à l'expulsion de la requérante du territoire des Etats membres de l'espace Schengen donc à l'expulser

- soit vers son pays d'origine, l'Erythrée ;*
- soit vers un pays de transit conformément à des accords ou autres arrangements de réadmission communautaires ou bilatéraux ;*
- soit vers un autre pays tiers dans lequel le requérant décide de retourner volontairement et sur le territoire duquel il sera admis.*

L'acte attaqué s'abstient d'identifier le pays vers lequel il entend expulser la requérante, qu'il s'agisse d'un pays de transit ou un autre pays tiers sur le territoire duquel il serait admis, se bornant à exclure, par un pur effet de langage, son pays d'origine, l'Erythrée.

A aucun endroit de la motivation de l'acte attaqué il n'apparaît que la partie défenderesse entendrait expulser la requérante vers l'Autriche ; et pour cause puisque l'on ne voit pas sur quelle base légale un renvoi en Autriche pourrait intervenir, la requérante n'y ayant jamais introduit de demande d'asile et, à supposer même qu'elle y ait introduit une demande d'asile, quod non, la Belgique serait indiscutablement responsable du traitement de cette demande en vertu de l'article 12 §4 du Règlement Dublin III (le visa étant expiré depuis plus de six mois).

En effet, le Règlement Dublin ne saurait dans le cas d'espèce servir de fondement à une quelconque décision d'éloignement. L'article 24 du Règlement Dublin III ne vise que la situation d'un étranger ressortissant d'Etat tiers qui se trouve sur le territoire du Royaume sans titre de séjour et qui a auparavant introduit une demande d'asile dans un autre Etat membre et fixe le cadre dans lequel la Belgique peut, selon que la demande d'asile est toujours en cours d'examen ou rejetée par une décision

définitive, requérir le premier Etat membre aux fins de reprise en charge ou bien engager une procédure de retour

Il en résulte que, au jour de la prise de l'acte attaqué, le seul pays vers lequel la requérante peut être expulsé en exécution de la décision de retour querellée, est précisément l'Erythrée.

8.

Le fait que la décision attaquée énonce, dans le cadre de la motivation de la mesure de reconduite, qu'en aucun cas la requérante ne sera reconduite dans son pays d'origine est une pétition de principe dénuée de tout effet juridique car il n'enlève rien au constat qui précède suivant lequel, de iure comme de facto, le seul pays vers lequel la requérante peut, à ce stade, être renvoyé est l'Erythrée.

Il est au demeurant affligeant de relever que la partie défenderesse fait état d'un enregistrement de la requérante dans la base de données VIS par l'Autriche mais s'abstient de tirer la moindre conséquence juridique de cet élément. L'acte attaqué reste en effet muet quant à l'incidence de cet élément sur la portée et le fondement de la décision de retour et notamment sur le pays vers lequel la partie défenderesse entend prétendument expulser la requérante.

En somme, dès l'instant où la partie défenderesse, d'une part, a pris à l'encontre de la requérante une décision de retour fondée sur l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et, d'autre part, n'a à aucun endroit de l'acte attaqué spécifié pouvoir transférer le requérant vers un autre Etat membre de l'espace Schengen, le seul pays à destination duquel la requérante peut être éloignée en exécution de l'acte attaqué est l'Erythrée.

La considération suivant laquelle la requérante ne sera en aucun cas reconduite dans son pays d'origine est une considération formelle manifestement contredite par la base légale de l'ordre de quitter le territoire querellé. La motivation de la décision de reconduite à la frontière paraît à tout le moins contradictoire sur ce point car, en droit, un refoulement vers le pays d'origine de la requérante n'est pas exclu.

9.

La partie défenderesse, dans sa note d'observations notamment, ne conteste pas que l'acte attaqué est un acte administratif, c'est-à-dire un acte qui affecte ou modifie la situation administrative de la requérante, un acte qui lui fait grief.

Comme son nom l'indique, une décision de retour n'est pas une décision qui constate le caractère irrégulier du séjour de l'étranger, l'irrégularité du séjour en étant le motif ou la condition, mais une décision qui vise et a pour objet d'éloigner l'étranger vers un autre pays (d'origine, de transit ou tiers).

Il n'est pas possible d'envisager une décision de retour en l'absence de pays vers lequel éloigner le destinataire de la décision de retour sous peine de priver la décision de tout effet juridique et, partant, de sa nature d'acte administratif. [...]

Le moyen unique est fondé."

Standpunt van de partijen

Kernbetoog van verzoekster is dat de bestreden akte is gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet die een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Ze stelt dat de akte niet duidelijk maakt naar welk land de gemachtigde verzoekster wil verwijderen, of het zou gaan om een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar ze wordt toegelaten maar enkel uitdrukkelijk het herkomstland uitsluit.

Verder stipt verzoekster aan dat zij niet op grond van de Dublin III-verordening kan worden overgedragen aan Oostenrijk, nu zij er geen internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend. Ze vervolgt dat artikel 24 van de Dublin III-verordening enkel toepassing vindt indien eerder in een andere

lidstaat een beschermingsverzoek werd ingediend, quod non in casu. Betrokkene erkent dat de beslissing tot terugleiding naar de grens melding maakt van het feit dat zij geregistreerd werd in de VIS-databank door Oostenrijk maar dat de beslissing hier verder geen juridisch gevolg lijkt uit te trekken. Ze concludeert dat het enige land waarnaar ze kon verwijderd worden op het ogenblik van het nemen van de beslissing op de specifieke rechtsgrond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet haar herkomstland is. Zoals uit de term zelf blijkt, is een terugkeerbesluit immers niet enkel een beslissing die vaststelt dat een persoon illegaal op het grondgebied verblijft maar wel degelijk een beslissing die beoogt dat de vreemdeling terugkeert naar zijn herkomstland of een transitland of een derde land waar men wordt toegelaten. De overweging dat verzoekster in geen geval zal worden teruggeleid naar “zijn” herkomstland wordt formeel en manifest tegengesproken door de rechtsgrond van de bestreden beslissing, zijnde artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De motivering is tegenstrijdig.

Thans is geen nota voorgelegd, maar in de nota zoals voorgelegd tijdens de schorsingsprocedure (RvV 216 627) benadrukte verweerder zelf dat de bestreden beslissing genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een terugkeerbesluit is in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Hij wees op de samenlezing van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 24 van de Dublin III-verordening en het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het voeren van terugkeergelateerde taken, C (2015) 6250 final) en stipt aan dat vanaf het ogenblik waarop de autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, de toepassing van de Terugkeerrichtlijn wordt opgeschort en enkel de Dublinregels van toepassing zijn. Nu uit het administratief dossier bleek dat nog geen verzoek tot overname was gericht aan Oostenrijk, kon geen beslissing worden genomen in het kader van de Dublin III-verordening. Verweerder citeert artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 24 van de Dublin III-verordening en citeert eveneens een deel uit het Terugkeerhandboek dat betrekking heeft op de verhouding tussen de Terugkeerrichtlijn en de Dublinregels. Verweerder verwees verder naar een arrest van de Verenigde Kamers van de Raad van 8 februari 2018 en onderstreept daarbij dat een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een uitvoering is van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Hij stipt aan dat voormeld arrest oordeelt dat nu er in de beslissing expliciet vermeld staat dat verzoekster, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval zal worden teruggeleid naar haar land van herkomst, de bijlage 13septies geen enkele titel verleent om verzoekster naar het herkomstland te verwijderen. Verweerder stipte tot slot nog aan dat de motieven van de bestreden beslissing, zoals o.m. dat verzoekster geen houder is van de vereiste documenten en het risico op onderduiken, verder niet worden betwist. Dit zou volstaan om de beslissing te schragen naar recht. Nu verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zou voldaan zijn aan de formele motiveringsplicht.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster stelt dat de motieven manifest tegenstrijdig zijn.

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De partijen zijn het erover eens dat het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een terugkeerbesluit betreft in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De Raad volgt dit standpunt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Terugkeerrichtlijn (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3). Met diezelfde wet werden ook de titel III quater en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, voorts rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Zoals verzoekster terecht aanstipt, definieert artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten.

Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn

land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Hieruit blijkt eveneens dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt.

Zoals verzoekster terecht aanvoert, kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht in het kader van de Dublin III-verordening gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken p. 90 *“Het terugsturen van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land naar een andere lidstaat kan krachtens het Unierecht niet als “terugkeer” worden beschouwd”* en *“onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”*).

Verzoekster voert eveneens terecht aan dat thans geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 24 van de Dublin III-verordening, nu deze bepaling inderdaad enkel toepassing vindt als er in de (eventueel) verzoekende lidstaat geen “nieuw” verzoek is ingediend, zoals blijkt uit de aanhef. De toepassing van de Dublin III-verordening impliceert hoe dan ook dat er ergens een internationaal beschermingsverzoek is ingediend, zoals eveneens blijkt uit de definitie van “verzoeker” zoals bepaald in artikel 2, c van de Dublin III-verordening. In tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoerde tijdens de schorsingsprocedure is er thans geen sprake van een Eurodac-hit. Het onderzoek van de Eurodac-database blijkt uit het administratief dossier juist negatief te zijn. Er bleek enkel een hit te zijn in de Vis-databank met Oostenrijk, doch dit houdt niet het indienen van een internationaal beschermingsverzoek in. Er is blijkens het administratief dossier noch sprake van een internationaal beschermingsverzoek in een andere lidstaat, noch in België, bijgevolg is de Dublin III-verordening niet van toepassing. De verwijzing van verweerder in de nota zoals voorgelegd in de schorsingsprocedure naar artikel 24 van de Dublin III-verordening is in casu dan ook niet dienstig.

In casu valt de huidige situatie van verzoekster dus onder de draagwijdte van de Terugkeerrichtlijn. Dit neemt evenwel niet weg dat de gemachtigde enerzijds artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft genomen als motief de iure van zowel het bestreden bevel als de bestreden terugleiding, hetgeen een terugkeer impliceert naar haar land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf; maar anderzijds als motief de facto uitdrukkelijk heeft gesteld *“betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn (sic) land van herkomst”*.

Verzoekster kan gevolgd worden dat deze wijze van motiveren manifest tegenstrijdig is nu er in casu naast de uitdrukkelijke uitsluiting van het herkomstland, verder ook geen duidelijkheid bestaat of verzoekster dan dient terug te keren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of naar een ander derde land waar ze wordt toegelaten. Hieromtrent wordt niet gemotiveerd. De bestreden akte maakt enkel melding onder nationaliteit van “Eritrea”, maar stelt uitdrukkelijk dat verzoekster in geen geval zal teruggeleid worden naar haar land van herkomst. Ook wat betreft de verwijzing in de verweernota, zoals neergelegd in de schorsingsprocedure, dat verzoekster eigenlijk de Ethiopische nationaliteit heeft, blijkt wederom hieromtrent geen enkel motief in de bestreden beslissing waaruit zou moeten afgeleid worden dat verzoekster eigenlijk wordt verondersteld naar Ethiopië te gaan. In tegendeel blijkt juist uit het administratief dossier dat een schrijven van de gemachtigde dat bedoeld was voor de Ethiopische ambassade niet werd verstuurd “gezien de motivatie in de bijlage 13 omtrent terugkeer naar het land van herkomst.” Inderdaad, de bestreden akte stelt hoe dan ook dat verzoekster in geen geval teruggeleid wordt naar het herkomstland.

Wat betreft de uitdrukkelijke verwijzing naar de registratie in de VIS-databank door Oostenrijk, koppelt de gemachtigde hieraan, zoals verzoekster terecht stelt, geen verdere gevolgen. Hoe dan ook wijst verzoekster er terecht op dat een overnameverzoek aan Oostenrijk op grond van het visum niet mogelijk is als er binnen het toepassingsgebied *ratione loci* van de Dublin III-verordening geen internationaal beschermingsverzoek werd ingediend. Bijkomend kan, indien de gemachtigde toch een overname door Oostenrijk zou beogen in het kader van de Dublin III-verordening, niet alsnog een terugkeerbesluit worden afgegeven gestoeld op artikel 7 van de Vreemdelingenwet (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, het recente Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 103 – 104; RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Verweerder stelt in de nota, zoals voorgelegd in de schorsingsprocedure, dat de motieven aangaande het niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en het risico op onderduiken niet worden betwist, en op zich de beslissing kunnen schragen naar recht. Hij gaat er hierbij echter aan voorbij dat de draagwijdte van een terugkeerbesluit, zoals verzoekster terecht opwerpt, zich niet beperkt tot de vaststelling dat een persoon zich illegaal op het grondgebied bevindt (en al dan niet een termijn krijgt om dat grondgebied vrijwillig te verlaten), maar tevens een duidelijke terugkeerverplichting oplegt en niet naar om het even welk land. Het feit dat eventueel later nog een nieuwe beslissing wordt genomen, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde reeds op 15 februari 2018 een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft genomen. Deze beslissing houdt wel degelijk voor verzoekster reeds de verplichting in het grondgebied onmiddellijk te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625).

Ten overvloede weze nog opgemerkt dat uit artikel 6.2 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een derdelander die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft toch uitzonderlijk op grond van de terugkeerrichtlijn kan worden “opgedragen” zich naar een andere lidstaat te begeven, als hij in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf (zie bv. HvJ 5 april 2017, C-36/17 *Daher Muse Ahmed t. Bundesrepublik Deutschland* (beschikking)). Hieromtrent is echter niet gemotiveerd in de beslissing en er blijkt ook niet dat verzoekster zich in een dergelijke situatie bevindt. Uit het administratief dossier blijkt dat het Oostenrijks visum maar geldig was tot 26 augustus 2017 en dus niet meer op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt dan ook vast dat de thans bestreden akte tegenstrijdig en niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES